

Vladimír
Šlechta **OSTROV**

POSLEDNÍ VELKOMĚSTO

KNiha ČTURTÁ

BROKILON

Vladimír Šlechta

Ostrov

Poslední velkoměsto
kniha čtvrtá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2022

VLADIMÍR ŠLECHTA

OSTROV

Copyright © 2022 by Vladimír Šlechta

Cover © 2022 by Tomáš Flak

Czech Edition © 2022 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN PDF: 978-80-7456-531-1

ISBN ePub: 978-80-7456-532-8

ISBN Mobi: 978-80-7456-533-5

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Hraničář

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Projekt Berserkr

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. Padající Archanděl
4. Ostrov
5. *Bílá jako sůl* *

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

* připravujeme

Rozloučení

01

Už se začínalo smrákat, když za mnou přišla Jorika. „Měl by ses umejt a oholit, abys na ni příznivě zapůsobil,“ řekla plynou česťinou. Aby taky ne, čeština byla její mateřština. Stejně jako moje.

„Na koho mám zapůsobil?“ ujistil jsem se.

„Na tu Emmu Richter přece.“

„Pokud ji najdeme a probudíme z hibernace.“

„Pokud ji najdete a probudíte,“ přikývla.

Pozvedla obstarožní kabelu s dlouhými uchy. „Zabalila jsem ti náhradní věci. Trička, ponožky a tak. A dva svetry.“

„Díky,“ přikývl jsem. „Svetry se hodí. Nahoře bude pořádná zima.“

„Pořádná zima?“ zeptala se bezelstně.

„Minus dvě stě,“ vysvětlil jsem jí. „Nebo možná minus tři sta. Teplota blížící se absolutní nule.“

„Aha...“

„Jak si matně vzpomínám, jedno okýnko toho vehiklu bylo vysklený. Hargo a jeho kompaňoni ho určitě zazáplatovali, jenže to, co stačilo na přelet z bejvalý Skandinávie do Bornnu, možná nebude stačit v kosmickém prostoru. Mám obavy, že záplata povolí a nás to vycucne ven. Pak mi dva svetry přijdou vhod. I dvojce ponožky.“

„Hmmm... Co je vůbec ten, jak říkáš, vehikl?“

„To je tajný. Ale protože tě mám rád, tak ti to prozradím. Je to létající talíř. Přiletěli s ním marťani.“

„Teď není čas na tvoje blbý vtípky,“ utrhla se na mě.

Zvedl jsem ruce na znamení, že se vzdávám. „Nejsou to vtípky. Když mluvím o marťanech, tak mám na mysli obyvatele planety Mars. Možná jsi zaslechla, že v Čase zázraků vznikla na Marsu lidská kolonie. Nebo spíš několik kolonií. Každěj stát, kterej ovládl technologii pro cesty do vesmíru, si na Marsu zabral území. Tihle takzvaní marťani jsou potomci prvních kolonistů. Mírně geneticky upravení, ale pořád ještě lidi.“

Mlčela, a tak jsem pokračoval: „Apokalypsa je odřízla na Marsu. Dvě století tam vegetovali samostatně, nikdy ale neupadli do barbarství, jako se to stalo našim předkům tady na Zemi. Zůstaly jim znalosti i technologie. Taky starý planetolety z Času zázraků. A pak, když už nevěděli, co dělat roupama, nás přiletěli navštívit.“

„Proč jsem o tom neslyšela? O návštěvě marťanů by přece psali v novinách. Nebo ne?“

„Marťani si dali práci s utajením. Jejich úmysly totiž nebyly čistý. Nebudu tě obtěžovat podrobnostma, ale v určitý fázi jim Oggerd sestřelil jeden létající talíř kulometem. To je ten, kterej teď použijeme k cestě na Codu3.“

„Aha,“ přikývla. Zjevně si nebyla jistá, jestli říkám pravdu, nebo jestli si z ní utahuju.

„Takže,“ řekla váhavě. „Major Oggerd sestřelil létající talíř? A co se stalo s těma, jak říkáš, marťanama, kteří byli uvnitř?“

„Abych to řekl úplně přesně, tak Oggerd vehikl neseštelil. Jenom ho poškodil. Létající talíř doletěl tam, kam měl namířeno, a nouzově přistál. Nikomu z posádky ani z pasažérů se nic nestalo. Ostatně Hargo byl v té době taky na palubě. S vyskleným okýnkem se nemohli vrátit do kosmického prostoru, trosečníky později vyzvedl jinej létající talíř. Havarovanéj stroj nechali na místě. Neodpálili ho náloží, možná se pro něj chtěli vrátit, ale nevrátili se. Zůstal tam, kde nouzově přistál. Výprava z Institutu ho loni v létě pospravila a pak s ním přeletěla sem do Bornnu.“

Jorika chvíli vstřebávala, co jsem právě řekl. Pak se zeptala: „Těch létajících talířů sem z Marsu přiletělo víc?“

„Ne. Z Marsu přiletěl planetolet, kterej zaparkovali u Cody3. To, čemu říkám létající talíř, je výsadvkovéj člun. S tím bys na Mars nedoletěla. Ale na vysokou oběžnou dráhu nás vynese, pokud Hargo dodrží, co slíbil.“

„Skoro ti začínám věřit,“ řekla.

„Můžeš jít s náma a podívat se. Pokud to vybuchne hned na startu, bude to nezapomenutelněj zážitek.“

Dívala se na mě, neříkala nic. Tak jsem se šel umýt, oholit a převléci, abych příznivě zapůsobil na Emmu Richter, pokud by se nám ji podařilo na Codě3 najít a probudit z hibernace.

02

Zušlechtil jsem se v bývalé umývárně se zašlapanými dlaždicemi a flekatými umyvadly. Elektrína nefungovala a z vodovodních kohoutků neteklo vůbec nic. Jorika mi

tam připravila lavor s čistou vodou, holicí potřeby, kartáček na zuby i karbidovou lampičku, abych si na to posvítil. Mrňavá záchodová okénka byla otevřená dokořán, takže jsem slyšel praskot vzdálené střelby. Pár kilometrů od nás se bojovalo, avšak nevěděl jsem, kdo na koho střílí. Nezáleželo mi na tom. Pokud půjde všechno podle plánu, budu za pár hodin daleko odsud. Opravdu hodně daleko.

Udělal jsem se svým zevnějškem, co se dalo, a vrátil se do bývalé kanceláře, ve které jsem měl přidělenou postel. Kromě Joriky tam čekal i David, vyčouhlý dvaasedmdesátiletý stařec s kratičkými bílými vlasy i vousy, které vypadaly jako koudel.

„Výprava je připravená,“ oznámil mi. „Mám vám vyřídit, že si máte pospíšet.“

Z opěradla židle jsem shrábl zelenou průzkumáckou bundu s kapucí v límci a pouzdrem na pistoli místo náprsní kapsy. Oblékl jsem si ji. Za otevřeným oknem sice končil teplý květnový večer, ale bez bundy bych nevyrazil.

„Můžeme jít,“ řekl jsem.

David mi podal vyrudlé plastové desky: „Nakreslil jsem vám mapu, jak jsem slíbil.“

Otevřel jsem desky, dovnitř byl vložený papír s malůvkou narychlo nakreslenou tužkou. Vypadalo to jako soustava bublin, které se různě dotýkaly jedna druhé. Bublina vpravo dole měla popisek **PORT CODA** a vedla k ní červená šipka. Pochopil jsem, že tohle je místo, kudy bychom se měli do Cody3 dostat. Další bubliny měly popisy *Utopia*, *Gartens*, *Ruber Lantern* a tak podobně. Těch názvů tam bylo nejméně patnáct, avšak neměl jsem čas studovat je.

„Udělal jsem vám křížek na místě, kde se nachází hibernační box s maminkou,“ řekl David. „Je v části nazvané *Menlo Park*.“

„Všiml jsem si. Díky, Davide. Půjdete se podívat, jak odlétáme?“

„Ano,“ přikývl.

Znamenalo to pro něj deset kilometrů tam a dalších deset zpátky. V jeho věku to byla pořádná štrapáce, ale nevymlouval jsem mu to. I ve dvaasedmdesáti měl pozoruhodnou výdrž. A kdyby už nemohl, určitě se o něj postarají.

Vzal jsem ze židle nacpanou kabelu s dlouhými uchy a desky s mapkou jsem zastrčil do postranní kapsy. Ve třech jsme vyšli z cimry na vykachlíkovanou chodbu, sešli dolů po schodech a zamířili ven z baráku.

03

Nacházeli jsme se, jen pro připomenutí, v administrativním areálu postaveném v polovině jedenadvacátého století. Podle zašlých nápisů na fasádách se tady nacházel *Finanční úřad, Správa sociálního zabezpečení, Úřad práce* a kdovíco ještě, prostě kompletní administrativa pro tehdy milionový Bornn. Na hranolovitých barácích se dochovály ozdobné věžičky, sošky a další parádičky, což naznačovalo, že areál vystavěli v tehdy módním stylu nazvaném Nová secese. Tomu odpovídaly i polonahé sochy, porůznu rozmístěné kolem průčelí budov i podél spojovacích cest. Ač mluvím o polonahých sochách, všechny měly důsledně zakryté primární i sekundární pohlavní znaky. Secesní záliba v polonahosti se tady třískala s proslulou předapokalyptickou prudérií.

Po Apokalypse zůstal areál opuštěný a ponechaný napospas bující vegetaci. Sto let v něm sídlili akorát ježci, veverky a vrány. Za tu dobu nijak nezchátral, protože použité stavební materiály, především plastbeton a pseudosklo, udržely přírodu venku a vnitřek zůstal použitelný. Před půl stoletím vysekali baráky z roští a Ministerstvo války je nějakou dobu využívalo k původně zamýšlenému účelu,

tedy jako kanceláře. Pak areál vyklidili a zůstaly tu jen archivy hlídané několika zestárlými platfusáky. Existenci areálu jsme zjistili při nedávném pátrání po archivních materiálech, Oggerd ty znalosti zužitkoval a nasměroval sem přeživší obyvatele Lágru.

Brzy po našem příchodu se sem začali stahovat všichni, kteří měli obavy, že příště si Bílá čarodějka vyšlápne i na ně. Areál se rychle zaplnil lidmi. A když říkám lidmi, tak mám na mysli vysloužilce i vojáky v aktivní službě, k tomu připočítejte jejich rodiny, příbuzné a přátele. V jednu chvíli tady přebývalo snad osm tisíc lidí.

Byli jsme jako kachny na rybníce, což pochopili úplně všichni. Proto se začal areál zase vyprazdňovat. První várka rebelů odešla už včera a během dnešního odpoledne, zatímco jsem stál u okna a civěl ven, odsud odpochoďovala uspořádaná vojenská kolona, následovaná několika houfy civilistů. Zůstala tu nanejvýš tisícovka lidí a venku se jich teď potloukalo jen pár desítek. Nosili vodu od narychlo vykopaných studní, nebo jen tak postávali v hloučcích a klábosili.

Soumrak už pokročil a starý areál nasvěcovala nejrůznější svítidla. Táhle mihotal plamínek lampy na metylester, tuhle svítily karbidová lampička, hned vedle blikotalo několik žárovek napájených předapokalyptickou baterií. Ale celkově tady začala převládat spíše tma.

David nás nasměroval za nejbližší roh. V šeru, tečkovaném rudými body cigaret, čekal hlouček vojáků. Neměli jednotnou uniformu, každý si oblékl to, co měl po ruce, i když to byla třeba jen kombinace montérek a starých maskáčů. Všichni však měli na rukávech pásky s bílým pruhem uprostřed a s červenými pruhy po stranách. To jsou, pokud to nevíte, barvy Orgonu převzaté z předapokalyptického Österreichu.

Mezi vojáky jsem rozeznal Hargovu rachitickou posta-

vu. Dokonce jsem zahlédl i odlesk světla na jeho brýlích. U příležitosti vesmírné expedice se ustrojil do vytahaných kalhot, příliš velkého saka a zmačkané košile, kterou doplnil tenkou a nakřivo uvázanou kravatou. Mávl jsem mu na pozdrav, ale nevím, jestli si mě všiml.

Od zdi se odlepil Oggerd. Ještě nebyla taková tma, abych neviděl, že si oblékl vycházkovou uniformu bez hodnotního označení, tedy kalhoty s lampasem a přepásané sako, pod kterým měl světlou košili s rozhalenkou. Na krátké ostříhané černé vlasy si nasadil čapku zvanou lodička, na rameni mu za řemení visel jeho oblíbený Mauser 98.

„Tady jste,“ řekl hlubokým hlasem. „Teď jsme všichni. Můžeme vyrazit.“

Jeho povel byl předaný dál. Kuřáci odhodili cigára a někdo zažehl lampu zavěšenou na koňském postroji. Všiml jsem si, že máme dokonce dva koně, oba pořádně naložené.

„Ty jdeš s námi, Oggie?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ přikývl.

„Neměl bys tady zůstat a velet? Nebo tak něco?“

„Za pár hodin jsem zpátky. Možná se vrátíš i ty. Slyšel jsem, že létající talíř je poškozený a nevzlétne.“

„To říkal Hargo?“

„Ne. Slyšel jsem to z jiných zdrojů. Hargo si je jistý, že poletí.“

„Jestli si je jistej Hargo, tak jsem si jistej i já.“

Shluk se rychle rozvíjel do zástupu. Teď přišla řada na nás, a tak jsme vykročili. Z dálky k nám dolehlo další zapraskání výstřelů.

„Co je to za střílení, Oggie?“ zeptal jsem se.

„Patrně lokální nepokoje,“ vysvětlil mi. „Není to souvislá střelba, jak sis určitě všiml. Máme zprávy o bandách, které drancují odlehlé lokality a terorizují civilní obyvatelstvo.“

„Hm... Kam má namířeno ta armáda, která odsud odpochovala dneska odpoledne? Nebo je to tajný?“

„Vydali se na jih. Rozhodli jsme se, že ovládneme hydroponické skleníky, abychom si zajistili dostatek potravin.“

„Proč jste nezaútočili na pozice Bílý čarodějky?“

„Byly tu i takové návrhy, ale... není v našem zájmu rozpoutat občanskou válku. Není to v ničím zájmu.“

„Vy jste jí odpustili, že nechala vybombardovat Lágr?“

„Někteří z nás se cítí být vázaní přísahou. Ona je teď vrchní velitelka císařské armády... Je to složitá situace.“

„Víš, Oggie,“ řekl jsem zvolna, „v prvních dnech jsem si myslel, že nás nechá vybombardovat i tady. Klidně si mohla obstarat další železniční kanon a pustit se do toho znovu. Tyhle železniční obludy dostřelí na patnáct kilometrů. Čekal jsem, že na nás každou chvíli začnou dopadat granáty. Pak jsem pochopil, že ji to ani nenapadlo. Opakovala by se. To není její styl. Pokaždý musí přijít s něčím novým.“

„Co myslíš, že udělá teď?“

„Něco nečekaného. Ona neustále spřádá plány. Přemýšlí, jak zničit život jednotlivcům, skupinám i celému Bornnu. Nemůžeš říct, že se jí to nedaří. V Lágru i v severním přístavišti zahynuly stovky lidí. Byly by jich tisíce, kdybysme se do toho nevložili. A stalo se jí něco? Nic. Celej Bornn je vzhůru nohama, ale ona si v klídku sedí v paláci a plánuje dál.“

„Proč to dělá?“ zeptal se Oggerd.

„Protože je taková. Protože může. A protože má pořád dost poskoků, kteří její plány zrealizují.“

„Mhm,“ řekl Oggerd.

„A co ty, Oggie?“ zeptal jsem se. „Proč nepochoduješ na jih ke skleníkům? Proč nejdeš v čele armády?“

„Nabídl jsem se, že budu velet vojákům, kteří tady zůstali jako ochrana zraněných.“

„Tohle není tvoje válka,“ řekl jsem s pochopením.

„Ne. Není. Pořád si říkám, že bych měl udělat to, co chtěl Herbert. Měl bych zorganizovat občany Orgonu usazené v Bornnu a odvést je zpátky domů. Teď ještě nemůžu opustit raněné, ale příležitost brzy přijde.“

„Co na to říká Ajna? Probíral jsi to s ní?“

„Probíral. Zatím se nechce vydávat na dlouhou cestu. Malá Olivie se narodila teprve nedávno.“

„Jasně. Šestinedělí je sotva v polovině.“

„Na druhou stranu tady Ajnu nic nedrží,“ pokračoval Oggerd. „Jejího otce odsoudili ve vykonstruovaném procesu a pak ho popravili. Jejího strýce zavraždili. Dobře ví, že v bezpečí bude až daleko od Bornnu.“

„Takže chystáš přesun do Orgonu?“

„Ano. Ale zatím to říkám jen tobě.“

„Chybí ti Herbert, že?“

„Samozřejmě. Vždycky měl jasnou představu, co se má udělat. Osobně znal desítky orgonských usídlenců tady v Bornnu. Oni ho respektovali. Poslouchali ho. Teď si musím poradit bez něj.“

Chvíli jsme šlapali mlčky. Cesta vedla starými bornnskými ulicemi zúženými bující vegetací do té míry, že se podobaly spíše lesním stezkám. Skoro jsem si připadal jako za starých časů. Já, Oggerd a Hargo jsme se právě vydali vstříc dalšímu dobrodružství.

Jenže to nebylo jako za starých časů. Ani nemohlo být. Všechno se změnilo. Oggerd měl nárok na vládu nad Orgonem a k dispozici mu byla malá armáda složená z Orgoňanů usazených v Bornnu. Navíc se stal otcem malé dcerušky. To také něco znamenalo. Bude muset ujít dlouhou cestu, už však věděl, kterým směrem má vykročit.

Přede mnou se žádná cesta nerýsovala. Zůstával jsem tulákem bez domova, avšak pořád jsem na tom nebyl tak špatně jako Hargo. Ninina smrt mu způsobila otřes, ze kterého se nevzpamatoval. Stáhl se do sebe, nereagoval na

podněty a mluvil jen tehdy, když ho někdo oslovil. Starali jsme se o něj, koneckonců to byl náš kamarád. Doufali jsme, že překoná krizi a zase se vzchopí.

04

Po nějakých dvaceti minutách mlčenlivé chůze promluvil Oggerd: „Až budu vládnout Orgonu, hodilo by se mi spojení s Prahou.“

Pokrčil jsem rameny: „To ti nabízela už Jorika, jenže Herbert to zamítl. My Češi jsme se mu zdáli příliš vyměklí.“

„Orgon a Boiohiem spolu sousedí. Za vlády mého otce nás český kontingent podpořil v bitvě o Železná vrata. A řeknu to úplně jednoduše; je lepší mít Prahu jako spojence než ji nechat napospas císařovně Beatrici.“

„To máš pravdu, Oggie. Poskoci Bílý čarodějky by ti seděli přímo za krkem.“

„Jednou jsi mi řekl, *Pěnkavko*,“ oslovil mě mou českou přezdívkou, i když jsme se bavili v germánštině, „že máš jakýsi nárok na vládu nad Boiohiem.“

„Neříkal jsem, že mám nárok. Boiohiem není monarchie jako Orgon, ale demokracie. Nebo spíš předstíraná demokracie. Ale v podstatě máš pravdu. Mohl bych stát boiohiemským regentem, kdybych o to usiloval. Pocházím ze správné rodiny, a to je rozhodující výhoda.“

„Až budu vládnout Orgonu, hodilo by se mi, kdybys byl regentem v Praze. My dva bychom se vždycky dohodli.“

„Vlastně,“ přikývl jsem, „nějakou chvíli už uvažuji o tom, že se vložím do české politiky. Nemůžu se dívat, jak si moji pokrevní i nevlastní příbuzní navzájem vrážejí kudly do zad. Budu s tím muset něco udělat.“

„Pokud tě podpořím jménem Orgonu, budeš mít silnější pozici. A kdyby ses oženil se slečnou Jorikou, tak...“

„Jorika mě odvrhla, jestli sis nevšiml.“

„Pořád se o tebe stará.“

„Náš vztah je teď přísně sourozeneckej. Jorika si usmyslela, že když jsme bratranec a sestřenice, nemůžeme se pelešit jako nějací domorodci ze zamořenejch bažin.“

„Vy ale nejste pokrevně spříznění,“ namítl.

„Ne. Starej Staněk, Joričin fotřík, je můj nevlastní strejček. Moje ovdovělá máti se provdala za jeho bratra. Už jsem ti to vysvětloval.“

„Zkusím se slečnou Jorikou promluvit,“ nabídl se.

„Ještě s tím počkej, Oggie. Nejdřív musíme vyřešit záležitost s Codou3. Pak uvidíme.“

Cítil jsem, jak se do mě vlévá přívál energie. Náhle se ukázala cesta i přede mnou. Dlouhá, klikatá a obtížná cesta, ale když po ní dojdu až na konec, nebudu už tulákem bez domova, nýbrž regentem státečku Boiohiem s hlavním městem Parag neboli Praha. Pak si třeba dá říct i Jorika a znovu se mnou skočí do postele.

05

Po další hodině mlčenlivé chůze jsem se zeptal: „Co vezou ti koně?“

„Zásoby a zbraně,“ vysvětlil mi Oggerd.

„Zbraně? K čemu zbraně?“

„V různých částech Cody3 údajně přežívají potomci původních obyvatel. Slyšel jsem to z několika zdrojů. Tvrdí to i Hargo. Domorodci nemusejí být přátelští.“

„Taky jsem to slyšel. Hmm... My tam ve skutečnosti nejedeme vyzvednout Emmu Richter, že ne?“

„To byl prvotní impuls. Avšak už jen samotný průzkum Cody3 může být užitečný.“

„Jasně. Je tam toho plno. Technologie, znalosti, ultimátní zbraně. Kdo ovládne Codu3, ten bude vládnout Evropě.“

Nepatrně zavrtěl hlavou: „Nepředbíhej, Pěnkavko. Nevíme, jestli vůbec odlétnete. A pokud ano, tak nevíme, co tam najdete. Možná je Coda3 opravdu mrtvá a opuštěná. V takovém případě se brzo vrátíte zpátky.“

„Ale pokud tam nějaké technologie jsou, tak je s Halikem zabereme pro nás. Tím myslím sebe a tebe. Orgon a Prahu.“

„Mrzí mě, že se k tobě a k Hargovi nemohu přidat,“ podotkl Oggerd.

„Neomlouvej se, Oggie. Teď jsi táta od rodiny a máš svoje povinnosti. Navíc pro tebe nemáme skafandr. Kde jsou vůbec ty dva skafandry? V zavazadlech na koních? Prohlédl je Hargo?“

„Skafandry budou připravené u hangárů. Tak to chtěl Ferdys.“

Tahle informace mě překvapila. Měl jsem za to, že skafandry nejprve zkontroluje Hargo.

„Ouvej!“ vyhrkl jsem. „Mám neblahej pocit, že na nás Ferdys chystá nějakou habaděru.“

„To se dozvíme velice brzy,“ řekl Oggerd. „Myslím, že jsme na místě.“

A také jsme byli.

Prošli jsme dírou ve starém rezavém plotu a rozprostřela se před námi plocha zbavená vegetace. Proti temné obloze nasvícené hvězdami se rýsovaly oblouky hangárů. Vzadu blikotala žlutá lucerna.

Průzkumná skupina, která šla před námi, se vrátila a řekla nám, že ke žluté lucerně vzadu patří i domek a v domku na nás někdo čeká. Tak jsme se tam vydali. Když jsme přecházeli prázdnou plochu, spontánně se od nás odpojil Hargo a zamířil do tmy. Oggerd ukázal prstem na pár svých mužů a polohlasně jim přikázal, aby Harga doprovodili a posvětili mu.

Došli jsme k domku. Nebyl nijak velký, původně nejspíš

sloužil jako vrátnice areálu. Já a Oggerd jsme vstoupili dovnitř, naši vojáci zůstali venku. Prošli jsme předsíní a ocitli se v chabě osvětlené kanceláři. Za otřískaným stolem seděli na prastarých židlích čtyři lidé: dva muži a dvě ženy. Tři z nich, dva muži a jedna žena, už byli postarší, oblečení do obvyklé směsi montérek a vybledlých maskáčů. Muži byli ježatí a neoholení, žena obtloustlá a ostříhaná nakrátko. Tvářili se uvolněně až znuděně.

Krajní týpek vstal ze židle a prohlédl si mě i Oggerda. Beze slova mi podal kartičku s nějakou zprávou a zase si sedl.

Bezmyšlenkovitě jsem kartičku převzal a pozorně se zadíval na druhou ženu, sedící v koutě co nejdál ode dveří. Byla výrazně mladší než její průvodci a odlišovala se i oblečením, což byla rozepnutá elegantní bundička do pasu a tmavý svetřík s roláčkem zastrkaný do kalhot s vysokým pasem. Na ramena jí spadaly bohaté hnědé vlasy, zkroucené do prstýnků a rozdělené pěšinkou uprostřed. Na nose jí seděly velké brýle s masivními obroučkami. V obličejí byla bledá, sepjaté ruce si strčila mezi semknutá kolena. Viditelně se chvěla, možná vzrušením, ale spíš strachem.

Byla mi povědomá. Kde jsem ji už viděl?

„Jestli jste Fink, tak máte zatelefonovat,“ řekl chlapík, který mi podal kartičku. Zároveň ukázal na telefonní aparát visící na zdi. Podíval jsem se na kartičku, bylo tam ledabyle napsáno mé jméno a pak už jen telefonní číslo.

Přešel jsem k telefonu a vytočil číselnou kombinaci. Na druhé straně to někdo okamžitě zvedl. „Tady Ferdys.“

„Gowery. Volám od hangárů.“

„Výborně. Vý-bor-ně... Mám pro vás úkol, Gowery. Vezmete na Codu3 slečnu Virginii. Postaráte se o její pohodlí a dovedete ji, kam vám řekne.“

Byl to Ferdysův hlas – a zároveň nebyl. Vždycky si zakládal na vzezření rachitického stařečka a tomu odpovídal

i jeho roztřesený stařecký hlásek. Teď však Ferdysův hlas zhrubl a zmužněl, jako by jeho majiteli někdo píchl injekci testosteronu. V případě Ferdyse virtuálního testosteronu. Ferdys, jen pro připomenutí, nebyl skutečnou osobou, ale digitalizovanou osobností.

„Slečnu Virginii?“ zeptal jsem se.

„Tak. Ručíte mi za její bezpečí. Ručíte mi za to, že se na Codě3 dostane na správné místo. Tohle mi dlužíte, Gowery! Neříkejte, že ne! Mám vám vypočítat, co všechno jsem pro vás udělal? Pro vás a pro pana Oggerda?“

„Nemusíte.“

„Tohle bude první a poslední splátka za mé služby. Je vám to jasné?“

„Tak jo. Vezmeme slečnu Virginii nahoru a dovedeme ji, kam si řekne.“

„Jsem rád, že jsme se dohodli tak rychle.“

„Máte pro ni skafandr?“ zeptal jsem se.

„Ne. Skafandry jsem zajistil jen dva. Jeden je pro vás, druhý pro slečnu Virginii. Doktor Hargo bude muset počkat v člunu, než mu obstaráte další. Jsem si jistý, že na Codě3 jich najdete dost.“

„Dobrá,“ řekl jsem. Nemělo cenu se s ním hádat.

„Slečna Virginie mi z Cody3 zatelefonoje, jak to tam probíhá. Umožním telefonické spojení i vám, jak jsem slíbil, ale číslo zná pouze slečna Virginie. Pokud bude vše probíhat řádně, přepojím vás, na koho si řeknete. Na majora Oggerda, na slečnu Joriku, nebo třeba i na císařovnu Beatrici, hehehe,“ zasmál se. Na okamžik to byl zase starý Ferdys.

„Dobrá,“ řekl jsem znovu.

Ferdys čekal dotazy či námitky. Když se jich nedočkal, pustil se do vysvětlování: „Z Cody3 se do Bornnu napřímo nedovoláte. Musíte to udělat přese mne. Samozřejmě vám budu nápomocen i v jiných směrech. Zajistil jsem si

přístup do některých bezpečnostních kamer Cody3. Mám představu o určitých oblastech.“

„Co na těch kamerách vidíte?“ zeptal jsem se, abych mu udělal radost.

„Opuštěné sklady plné beden. Vesmír. Některé kamery, představte si to, ukazují stromy. Stromy a poletující ptáky. Chápete, co to znamená?“

„Některé oblasti Cody3 jsou stále obyvatelné?“ ujistil jsem se.

„O tom vůbec nepochybuje. I když jsem na kamerách nezahlédl žádného člověka, je pravděpodobné, že na Codě3 žijí i domorodci. Slibujete mi, Gowery, že slečnu Virginii ochráníte za každou cenu? Bez ohledu na svůj pacifismus?“

„Ochráním ji. A co se týká pacifismu, tak to byl myšlenkovéj směr, kterej jsem nedávno opustil. Už se k němu nevrátím.“

„To rád slyším, hehe,“ zasmál se Ferdys svým virtuálním smíchem. „A ještě něco. Neříkejte slečně Virginii, že jsem digitální simulace. Ona si myslí, že jsem skutečná osoba. Řeknu jí to sám, až přijde ta pravá chvíle.“

„Chápu. Má to být překvapení. Nemějte strach, nic nevyzradím. A teď, když dovolíte, půjdeme zkusit, jestli se to letadýlko odlepí od země.“

„Zkuste to. A až budete nahoře, tak mi zatelefonujte.“

06

Zavěsil jsem. Prstem jsem ukázal na nešťastnici, která se klepala v koutě: „Hned se vrátím.“

Vzal jsem Oggerda za loket: „Pojď na chvíli ven, Oggie.“

Vyšli jsme z domku.

„Ferdys chce, abysme nahoru vzali i tu holku. Vědělš to, Oggie?“

Nedal najevo údiv, jen nepatrně zavrtěl hlavou. „Ne. Nevěděl. Máš představu, proč to chce? Tušíš, co je ona zač?“

„Mám. A tuším. Digitální dědeček se zamiloval virtuální láskou. Chápu, že je ti to divný, Oggie, ale on je prostě simulace lidský osobnosti se vším všudy. I s hormonama, jak jsme právě zjistili... Ta holka, pokud se nepletu, je Virginie Freylachová, spisovatelka, autorka zamilovanejších knížek pro ženy. Její fotka byla vzadu na obálce knihy, kterou jsem četl loni v Nyxehafenu. A vím toho ještě víc. Ferdys se s ní seznámil ve hře *Archangelia*. Už tenkrát se do ní zamiloval, jak se mi onehdy svěřil. Teď ji může donutit, aby mu byla po vůli.“

„Jak mu může být po vůli, prosím tě?“ zeptal se Oggerd. Do jeho obvykle netečného hlasu se vloudil náznak údivu.

„Jak asi. Nahoře na Codě3 je zařízení, který jim umožní sex. Sex se vším všudy. Jiný vysvětlení mě nenapadá. Pokud zjistím podrobnosti, milerád se o ně podělím.“

„Aha... Jak ji může k něčemu takovému donutit?“

„Nechápeš to, Oggie? Tahle Virginie Freylachová je jedním z poskoků Bílý čarodějky. Ferdys navázal spojení přímo s císařovnou Beatricí.“

„Myslíš?“

„Myslím. Telefonoval tak dlouho, až se dostal do řetězce jejího velení. Nakonec ho přepojili přímo na ni. Nasliboval Bílý čarodějce modrý z nebe, když mu umožní Virginii Freylachovou virtuálně ošukat. Bílá čarodějka na to kejvla. A proč by ne? Nasadila nám do party svýho špióna. Tohle je přesně v jejím stylu... Virginie Freylachová by se sama od sebe nahoru nevydala. Vždyť jsi ji viděl, je zelená strachy. Nedonutil ji Ferdys, ale Bílá čarodějka.“

„Myslíš...“

„Jasně že myslím! Tohle je prostě průser! Pokud neuděláme, co Ferdys chce, tak se rozzuří a vrazí nám kudlu

do zad. A on má spoustu možností, nebudeme si nalhávat, že ne. A pokud Ferdys dostane to, po čem touží, pokud si virtuálně zašuká, spontánně přejde na stranu císařovny a bude hrát proti nám.“

„Aha... To ale znamená, že Ferdys se v každém případě obrátí proti nám.“

„Přesně. Jediný, co můžeme dělat, je plnit všechna jeho přání, abysme ho nenasrali příliš brzo. Dokud povědeme Virginii do hnízdečka lásky, dokud budeme na cestě, Ferdys nás bude mít rád a nepřestane spolupracovat. Slibuju, že budu tohle virtuální šukání odkládat tak dlouho, jak to jen půjde. Mezitím budeme v telefonickém kontaktu. Blbý je, že hovory půjdou přes Ferdyse. Říkal, že jiná možnost není. Jak to jen udělat... už vím. Posad' k telefonu Joriku. Budu se s ní bavit česky, a navíc nějak zaobaleně. Bílá čarodějka má sice k dispozici bratránka Bédu, je ale šance, že než ho seženou, aby jim to ze záznamu přeložil, zabere to hodinu nebo dvě. Ty musíš držet svoje lidi v pohotovosti a zareagovat okamžitě.“

„Zařídím se podle tebe, Pěnkavko.“

„Plán na průzkum Cody3 nám vybuchnul do ksichtu, což?“ zasmál jsem se hořce.

„Pořád to budeš ty a Hargo, kdo průzkum provede. Nezdá se, že by slečna Freylachová dokázala převzít veškeré.“

„Jasně. Vždyť jsi ji viděl. Ona je předmět Ferdysovejch choutek. Oběť. Teď musíme vyzkoušet, jestli se s tím krá-pem odlepíme od země.“

07

Vrátil jsem se do domku a ukázal na osobu choulící se v koutě: „Slečno? Tak pojďte.“

Zaškubalo jí v obličeji. Do poslední chvíle doufala, že

ji tady zapomeneme. Vstala a jeden ze sedících mužů k ní zpod stolu posunul nacpanou brašnu. Shýbla se pro ni, ale přispěchal jsem a galantně od ní zavazadlo převzal. Na to, jak bylo nacpané, zase tak moc nevážilo. I ona tam nejspíš měla jen svetry a náhradní ponožky.

„Nezapomeňte na tohle,“ ukázal druhý chlapík na rozměrný balík zabalený do plachtoviny a převázaný motouzem. Pochopil jsem, že uvnitř jsou skafandry. S balíkem jsem se netahal, jen jsem venku řekl Oggerdovi, ať pro něj pošle pár vojáků.

Venku jsem vzal slečnu Virginii za loket. Jen jsem to udělal, celá na mě nalehla a opřela se o mě. Odvedl jsem ji přes prázdný plac k jednomu z hangárů, u kterého svítila naše cestovní lucerna a přešlapovali tam oba koně. Vrata byla pootevřená a linulo se z nich jasné bílé světlo. Vešli jsme dovnitř a uviděli rozlehlý a téměř prázdný vnitřní prostor nasvícený průmyslovými svítidly. Uprostřed hangáru stál létající talíř a matně se leskl. Kolem postávalo pár Oggerdových vojáků, uviděl jsem tam i Joriku a Davida. Všichni měli brady úžasem spadlé na prsa, jen David vypadal netečně. Během svého dlouhého života viděl ona-čejší zázraky.

Slečna, kterou jsem vedl, vyjekla a definitivně se pod ní podlomily nohy. Zachytil jsem ji a odvedl tam, kde na nás čekaly vyklopené schůdky a pohostinně nás zvaly dovnitř.

„Ještě to obejdu kolem dokola,“ řekl jsem jí. „Podívám se, jak zazáplatovali to okno. Tady se posadte na schůdky. Hned jsem zpátky.“

„Půjdu s vámi,“ hlesla slaboučkým hláskem, jako bych vyrážel na půldenní výpravu.

Vykročili jsme.

Před více než rokem jsem si tento takzvaný *létající talíř* zevrubně prohlédl zvenčí, to však byl zčásti zaborený do hlíny. Teď stál na třech teleskopických nohách,

kteře se vzhledem k jeho rozměrům zdály příliš subtilní. Příd' měl mírně zvednutou a na zádi vyklopené schůdky. Po stranách schůdků jsem uviděl hnací trysky, na každé straně byla jedna. Nahoře trčelo cosi jako ocas dvojplošníku.

Samotný létající člun vlastně nevypadal jako talíř. Měl podlouhlý a poněkud kapkovitý tvar olemovaný širokou obrubou. Obruba se táhla vpředu i na bocích, avšak v zadní části byla ustržena do vidlic podobných vykrojenému vlašťovčímu ocasu. Byla natolik široká, že jsem se po ní při své minulé obhlídce pohodlně procházel. Teď jsem to nezkusil. Měl jsem pocit, že bych svou váhou vychýlil těžiště člunu natolik, že by jedna z teleskopických nohou povolila a celé by se to položilo na bok. Což by se samozřejmě nestalo. Nohy nesly váhu několika tun a mých osmdesát kilo by s tím nic neudělalo.

Nad obrubou se na bocích táhly dvě řádky okrouhlých útvarů, které vypadaly jako okénka, ale ve skutečnosti to nejspíš byla poziční světla. Skutečná okénka se nacházela vpředu. Bylo jich několik, naskládaných jedno vedle druhého, většinou měla lichoběžníkový tvar. Kompozice vzbuzovala dojem pootevřené tlamy vodního živočicha, možná rejnoka, jestli víte, o čem mluvím. I já znám rejnoka jen z předapokalyptických obrázků.

Na pravé straně, která byla před rokem zabořená do hlíny, se skvěl černý, červenou linkou olemovaný nápis **FIREFLY**. Bylo znát, že ho nedávno obtáhli barvami. A nebyla to jediná úprava, kterou udělali. Část okýnek, včetně toho, které Oggerd vystřelil kulometem, byla přetažena plátem z blíže neurčené hmoty. Nevím, jak ho tam přichytili. Přivařit ho nemohli, protože plášť byl z keramické hmoty a na keramiku se nic přivařit nedá, to vím i já. Doufal jsem, že plát drží pevně a že za letu neodpadne.

„To by mě zajímalo, proč je kolem dokola ten rantl,“ řekl jsem sám pro sebe, když jsme člun obešli.

„Zajišťuje vztlak,“ vysvětlil mi Hargo, který mezitím vyšel z útrob člunu a sestoupil po schůdcích na zašlapaný beton. „Tomuto tvaru se říká vztlakové těleso. Pokud budeš mít zájem, udělám ti výklad. Během letu budeme mít dost času.“

„**Nám** uděláš výklad,“ postrčil jsem dopředu slečnu, která mi visela na levici. „Tohle je slečna Virginie. Poletí s námi.“

Hargo se na ni zadíval a nadzvedl obočí. Neřekl nic. Přesto se ke mně slečna vystrašeně přitiskla.

„Ferdys si přeje, abychom ji vzali s sebou,“ dodal jsem na vysvětlenou.

Hargo pokrčil rameny. „Máme skafandry?“ zeptal se.

„Támhle je nesou,“ ukázal jsem na vojáky, kteří právě přinášeli balík zabalený v plachtě.

Přestal se zajímat o slečnu a zamířil k vojákům. Ti podle jeho pokynů položili balík na betonovou plochu a rozbalili ho. Uvnitř se skutečně nacházely dva skafandry z matně rýhované hmoty, opatřené větším množstvím utahovacích pásků s rychlosponami. Pokud jsem mohl posoudit, lezlo se do toho shora, tedy od ramen. Patřily k tomu dvě přilby a několik podlouhlých stříbrných válečků, každý dlouhý zhruba čtvrt metru.

Hargo postupně bral jeden váleček za druhým, celkem jich tam bylo dvanáct, potěžkával je a zase opatrně pokládal na zem. „Tlakové láhve jsou naplněné,“ řekl, když položil poslední. „Ferdys splnil, co slíbil.“

„Ty už jsi někdy takovej skafandr viděl, Haliku?“ zeptal jsem se.

„Podobný oblek jsem používal při průzkumech v toxických oblastech. Je to univerzální velikost, krátkodobě tě ochrání před jedovatou atmosférou, nízkými teplotami

a do jisté míry i před radiací. Nejsou to samozřejmě skafandry určené do kosmického prostředí. Pro naše účely by ale měly postačit.“

Kývl k vojákům: „Musíme všechno naložit. Ukážu vám, jak to uvnitř člunu připevníte. Ve stavu beztlíže by nám neupoutané předměty způsobily potíže.“

Oggerd, který už tu byl také, kývl, že dohlédne, aby bylo vše řádně upoutáno. Jen ať Hargo ukáže, kam s tím.

Pak se Hargo otočil ke mně: „Dojdi se vymočit, Gowery. Ve stavu beztlíže to nebude tak snadné jako v gravitaci.“

„Jo, dojdu,“ přikývl jsem. „A vy jdete se mnou, slečno.“

„Ale,“ zaprotestovala, jenže já jsem s ní nehodlal vyjednávat. „Nebudete to v sobě držet až na Codu3. Jdeme někam do křoví, tam na vás nikdo neuvidí. Stejně je venku tma.“

08

Doprovodil jsem slečnu k nejbližšímu křoví, které se nacházelo až u potrhaného plotu. Vzdálil jsem se od ní natolik, aby měla trochu soukromí, avšak ne zase moc daleko, aby neměla strach, že ji tu chci nechat. Když jsme se pak vraceli zpátky k hangáru, připadala mi vyrovnanější. Sice se nechala vést za loket, avšak neklopýtala ani se o mě neopírala.

Vstoupili jsme do hangáru. Hned za vraty mě odchytil Oggerd, odvedl mě pár kroků od slečny a natočil se tak, aby neviděla, co mi podává. Byl to starý známý Walther P.38 s pažbou olepenou lidskými záprstními kůstkami. Nenápadně jsem ho zastrčil, kam patřil, tedy do náprsní kapsy své průzkumácké bundy. Do postranní kapsy jsem zasunul paklík nábojů zabalený do voskovaného papíru, který mi Oggerd také podstrčil. Pak jsme já, Oggerd

i slečna vystoupali po schůdkách a vstoupili do nitra létacího talíře.

Vešli jsme do mírně zahnutého koridoru, který se táhl podél stěny člunu. Začichali jsme směsici pachů; byl v tom odér starého lidského potu smíchaný se strojním olejem i nějakými chemikáliemi. Koridor byl nízký, avšak půl druhého metru široký, aby se jím dal tahat rozměrnější náklad. Osvětlovaly ho ploché světelné desky umístěné na stěnách.

Minuli jsme několikery zavřené dveře a vstoupili do pilotní kabiny. Tam na nás čekal Hargo, společnost mu dělali Jorika a David. Oggerd jim dovolil vstoupit, kdežto vojáky nechal venku.

Kapkovité zaoblení přídě tady přetnuli stěnou, která kabinu oddělila od zbytku člunu. Lichoběžníkovými okénky na levé straně byl obstojný výhled na osvětlený vnitřek hangáru, levá strana byla zakryta záplatou. Pod okénky se podél zaobleného vnitřku přídě táhl ovládací pult se spoustou tlačítek. Uprostřed z něj trčel široký, avšak úzký monitor, na kterém červeně poblikával výstražný nápis **ACCESS DENIED**.

Široké a důkladně polstrované pilotní křeslo bylo upevněné na kloubu, takže se mohlo pohybovat podél celého pultu i otáčet kolem svislé osy. K zadní stěně byla připevněna další čtyři anatomicky tvarovaná křesla opatřená širokými popruhy. Nejspíš byla určená pro čumily, kteří se chtěli kochat výhledem.

Vměstnali jsme se, kam to bylo možné. Při návrhu kabiny se rozhodně neplýtvalo prostorem. Ti vyšší z nás, tedy já, Oggerd a David, jsme se instinktivně nahrbili, abychom nedrhli hlavami o strop. Výsadek byl uzpůsobený pro marťany, jejichž předkové byli pro kolonizaci Marsu vybíráni podle různých kritérií, a jedním z nich byly i malé tělesné rozměry. Čím menší byl kolonista, tím méně

spotřeboval potravu, vody, kyslíku i celkového prostoru k životu.

Ukázal jsem na výstražně blikající nápis. Jsem natolik jazykově vzdělaný, abych věděl, že **ACCESS DENIED** znamená v předapokalyptické řeči vědců **PŘÍSTUP ZAMÍTNUT**. Rázem mi bylo jasné, proč létající talíř v mezíchase nepřeparkovali jinam. Bezpečnostní program zablokoval ovládání.

„Poletí to?“ zeptal jsem se.

„Ale jistě,“ zahlaholil Hargo. Sáhł do náprsní kapsy saka a vyndal svůj obligátní notes. Sundal z něj gumovou pásku a vytáhl kartičku, volně vloženou mezi listy. Srovnal si na nose brýle, zamžoural do kartičky a hbitým fukáním na klávesnici opsal z kartičky jakýsi kód. Když pak klepl na klávesu ENTER, velký červený nápis zmizel a místo něj se na monitoru rozvinulo několik zelených řádků.

Hargo ještě chvíli klepal na klávesnici. Když s tím skončil, ozvalo se pod podlahou tlumené hučení. Celý člun se slaboučce rozvibroval.

„Bude trvat zhruba deset minut, než se motory zahřejí na provozní teplotu,“ oznámil nám Hargo pyšně. My ostatní jsme ohromeně mlčeli.

Když se od nás nedočkal žádné reakce, řekl: „Z hangáru vyvedu stroj manuálně a zvednu ho do vzduchu. Pak převezme řízení autopilot a dovede nás do těsné blízkosti Cody3. Pak znovu převezmu řízení já a navedu nás do PORT CODA.“

Úplně ožil. Tohle byl zase ten starý Hargo, vědec, technolog a strojmistr. Konečně jsme mu svěřili něco pořádného, a ne jenom lis na přebíjení patron.

„Kde jsi vzal tu kartičku s kódem, Haliku?“ vykoktal jsem.

„Pilot ji měl zastrčenou támhle,“ ukázal na roh ovládacího pultu. „Původně tam byla hromada haraburdí, které už někdo odnesl.“

„Tys vyčíhal, kam pilot schovává kartičku s kódem, a pak sis ji... vypůjčil?“

„Přesně tak,“ přikývl.

„Takže... bez kartičky byl celej Institut všeobecný technologie nahranej?“

„Jistěže. Tento takzvaný létající talíř sem byl dopraven jen a jen mojí zásluhou. A oni se mě chtěli zbavit! Chtěli si marťanský člun přisvojit bez ohledu na útrapy, které jsem při jeho získání podstoupil! Proč bych jim měl dávat kód?“

„Oni věděli, že ten kód máš?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Namluvil jsem jim, že po přeletu do Bornnu se samovolně restartoval bezpečnostní systém a nastavil nový přístupový kód.“

„No teda, Haliku... takovouhle prohnanost bych u tebe nečekal...“

Podíval se na mě přes své pospravované brýle: „Tuhle, jak říkáš, prohnanost, jsem odkoukal od tebe, Pjen-kchaf-kcho,“ oslovil mě mou českou přezdívkou, avšak se silným germánským přízvukem. Pak se podíval na monitor, na kterém naskakovaly nějaké údaje.

„Člun bude brzy připravený k odletu,“ oznámil. Ukázal k čelním okénkům: „Potřeboval bych otevřít vrata vpředu. Zatáčení a couvání mi zatím nejde tak dobře, jak bych si přál.“

„Zařídím to,“ přikývl Oggerd.

Byl nejvyšší čas se rozloučit. Jorika se se mnou i s Hargem objala, s Oggerdem a s Davidem jsme si potřásli rukama. Slečny Virginie si nikdo nevěšimal, jen Oggerd jí kývl na pozdrav.

„Přivezte maminku zpátky,“ řekl ještě David.

Uvědomil jsem si, že celý svůj život, celých dlouhých sedmdesát let, čeká na její návrat. Bylo mi ho líto. Opravdu hodně moc.

Pak jsem je na Hargovu žádost vyprovodil ke vstupním

schůdkům. Když vystoupili, křikl jsem na Hargo. Cosi zahučelo, schůdky se zvedly a zapasovaly do výlezu. Zaslechl jsem slaboučké zasyknutí, jak automatika vysála z dutin vzduch.

Vrátil jsem se do pilotní kabiny. Slečna Virginie seděla v jednom z křesel u stěny a Hargo se ji snažil přikšírovat. Instinktivně mu uhýbala, ve tvářích se jí zračila hrůza. Když jsem se kšírování ujal já, uklidnila se a nechala se připoutat. Pak jsem do vedlejšího křesla připoutal sám sebe. Hargo udělal to samé, avšak v pilotním křesle.

Okénky jsme viděli, jak vojáci otevírají vrata hangáru. Když je otevřeli, Hargo klepl na pár tlačítek a člun povyskočil nahoru. Chvíli se pohupoval ve vzduchu, což doprovázel bzučivý zvuk, jak se zatahovaly teleskopické nohy. Ale možná jsem žádné bzučení neslyšel, jen jsem si to namlouval.

Hargo znovu klepl na klávesnici. Zadní trysky zahučely a postrčily nás dopředu.

Prolétli jsme otevřenými vraty. Člun se naklonil vzhůru a přetížení nás zamáčklo do sedadel. Slyšel jsem, jak slečna Virginie křičí. Možná jsem křičel i já.

Kapitola druhá

Vysoká oběžná dráha

01

Po nějaké chvíli jsme si zvykli, dokonce i slečna Virginie přestala křičet. Stále jsme směřovali vzhůru, přetížení však sláblo, až úplně zmizelo. Náhle jsem si nebyl jistý, kde je nahoře a kde dole.

Hargo vyvolal v prostoru před okny obrazovku, na které jsme viděli to, co zachycovala zadní kamera. Říkám, že *vyvolal obrazovku*, ale nevím, jak to udělal. Obrazovka tam v jednu chvíli nebyla, a pak už ano.

Na velké obrazovce jsme pozorovali vzdalující se Zemi, nejprve jako černočernou skvrnu, později jako temnou kruhovou úseč, na zaoblení lemovanou jasným světlem.

Hargo, stále připoutaný širokými pásy, pootočil pilotní křeslo tak, aby byl čelem k nám.

„Dosáhli jsme úrovně nízké oběžné dráhy,“ řekl. „Ta je

od zemského povrchu vzdálena dvě stě kilometrů. Tuto vzdálenost jsme urazili za osm minut.“

Dvě stě kilometrů? Koňmo se takhle daleko trmácíte několik dní. Vlakem, i když máte pořád zelenou, vám to zabere několik hodin. Ale osm minut? To mi připadalo přehnané.

„Už nezrychlujeme, jak jste si určitě všimli,“ pokračoval Hargo. „Letíme konstantní rychlostí. Možná i mírně zpomalujeme. Naším úkolem je překonat pásmo nízké oběžné dráhy, potom pásmo střední oběžné dráhy a nakonec se dostaneme na vysokou oběžnou dráhu. Ta začíná ve výšce pětatřiceti tisíc kilometrů nad zemským povrchem. Coda3 se nachází ještě o něco výše. Museli ji umístit až nad van Allenovy pásy, které, jak jistě víte, jsou silně radioaktivní a životu nebezpečné.“

„Za jak dlouho tam doletíme, Haliku?“ zeptal jsem se.

„Cesta nám zabere několik hodin,“ vysvětlil mi. „Teoreticky bychom se tam mohli dostat za půl druhé hodiny, protože rychlost, kterou teď letíme, je dvacet osm tisíc kilometrů v hodině. Čtyřicet tisíc děleno osmadvaceti tisíci činí hodinu a půl, jak si snadno vypočítáš z hlavy. Avšak hodně času nám zabere brzdění a manévrování. Celkový čas strávený na cestě odhaduji na pět až šest hodin.“

„To není zase tak moc,“ přikývl jsem.

„Jedna věc pro mě zůstává záhadou,“ řekl Hargo. „Tento stroj,“ poplácal širokou područku pilotního křesla, „tento marťanský výsadkový člun popírá Ciolkovského paradox.“

Bylo mi jasné, že čeká dotazy, a tak jsem se zeptal: „Jak to myslíš, Haliku?“

„Člun je poháněný tryskami. Pohon je tedy reaktivní. Používáme vodíkové články, fakticky zkapalněný vodík, což je nejlepší palivo ze všech možných. Celá spodní část člunu je naplněna palivem, přesto je však celkové

množství paliva nedostačující pro cestu z vysoké oběžné dráhy na Zemi, několik přeletů nad Evropou a následný návrat. Toho paliva je prostě málo.“

„Nějak se v tom ztrácím, Haliku.“

„Když se chceš dostat do vesmíru, potřebuješ palivo. To je ti snad jasné, Pjen-kchaf-kcho. Potřebuješ spoustu paliva, abys překonal zemskou přitažlivost. Ve výsledku je váha samotného paliva mnohonásobně vyšší než váha užitečného nákladu. A i když si vezmeš více paliva, většinu ho spotřebuješ při vynášení právě toho paliva. Už je ti to jasné?“

„No... jestli jsem to dobře pochopil, tak palivo, když ho teda natankuješ až po okraj, činí asi polovinu objemu našeho létajícího talíře.“

„Necelou polovinu,“ opravil mě. „Klidně můžeme mluvit o pouhé třetině.“

„Marťani ale vylítli od Cody3, pár dní lítali sem a tam a pak se zase chtěli vrátit. Nedělali si starosti s tím, že by jim palivo nevystačilo.“

„Přesně tak.“

„Jenže podle tvech výpočtů je množství paliva nedostačující.“

„Naprosto nedostačující.“

„To je záhada. Jak si to vysvětluješ?“

„Domnívám se,“ řekl váhavě, „že součástí motorů je zařízení, které lokálně ruší zemskou přitažlivost.“

„Myslíš?“ zeptal jsem se, i když jsem netušil, o čem mluví.

„Na Codě3 je údajně zajištěna umělá gravitace. Tak jsem to slyšel. Rozuměj, v ostatních orbitálních městech je gravitace vyvolána odstředivou silou. Všechna orbitální města, ovšem s výjimkou Cody3, mají válcový tvar a rotují kolem podélné osy. Coda3 nerotuje.“

„Určitě nerotuje?“

„Určitě ne. Toho bychom si všimli.“

„Takže ty si myslíš...“

„Ano, myslím. Umělá gravitace i odrušení gravitace jsou dvě strany jedné mince. Jestliže naši předkové dokázali jedno, určitě pro ně nebylo nemožné ani to druhé.“

„Tohle je koneckonců marťanský stroj,“ poplácal jsem područku. „Od Času zázraků měli marťani dvě stě let k dobru. Mohli vymyslet další triky.“

„V tom máš samozřejmě pravdu,“ přikývl Hargo.

02

Sledováním vzdalující se Země jsme strávili nějaký čas. Čelními okénky jsme mohli pozorovat přibližující se vesmír, tam toho však nebylo moc vidět, už jen proto, že polovina okének byla přeplátována deskou. Čekal bych, že vpředu uvidím Codu3, avšak byla tam jen tma a sem tam nějaká hvězda. Zřejmě jsme se blížili po zakřivené dráze.

Po nějaké době si Hargo rozepnul pásy, které ho poutaly k pilotnímu křeslu. Aniž by udělal nějaký pohyb, odlepil se od sedadla a začal volně levitovat v prostoru.

„Stav beztlíže,“ poznamenal. „Vždycky mě zajímalo, jaké to je. Konečně si to mohu vyzkoušet.“

Maličko se odpíchl od křesla a vznesl se k nízkému stropu. Pak, jako by plaval, překonal kabinu z jedné strany na druhou a zase zpátky. Nejdelší příčný rozměr byl kolem šesti metrů, a tak s tím byl hned hotový. Když proplouval kolem mě a slečny Virginie, uviděli jsme, že má pod rozevlátým sakem kširování s pouzdem a v něm zasunutou pistoli, armádní repliku Coltu 1911.

„Můžete si to také vyzkoušet,“ vybídl nás. „Je to... podnětné. Ale opatrně, prosím. Prudký náraz na pevnou překážku vám může způsobit zranění.“

„Za jinejch okolností bych se s chutí proletěl sem a tam, Haliku,“ řekl jsem. „Teď na to ale nemám náladu. Možná příště.“

„A co třeba slečna?“ podíval se Hargo na naši společnici. „Neměla by zájem? Mohl bych jí poskytnout instruktaž.“

Slečna, která celkem uvolněně sledovala Hargovu prostorovou ekvilibristiku, sebou při jeho slovech škubla a pokusila se zavrtat co nejhluběji do sedadla.

„Slečna nemá zájem,“ řekl jsem rychle.

„Jak chcete,“ pokrčil Hargo rameny. I ten nepatrný pohyb ho vychýlil z dráhy a nasměroval stranou. „Ale podobná příležitost se možná už nenaskytne.“

Ještě chvíli poletoval sem a tam. Pak řekl: „Je tu ještě jedna věc, kterou chci vyzkoušet. Teď vás na chvíli opustím. Nemusíte mít strach, stále budu na palubě. Nemám v úmyslu vystoupit do vesmírného prostoru. Člun je řízený autopilotem a do cíle nám zbývá několik hodin. Času je dost.“

Přeplul ke dveřím, otevřel je letným plácnutím na velké čtvercové tlačítko a vplul do chodby. Dveře se za ním se zasyknutím zavřely.

Sotva byl pryč, natočil jsem se ke své společnici a upřeně se jí zadíval do očí: „Vy jste Virginie Freylachová, autorka románů pro ženy.“

Dívala se na mě beze strachu. Někdo jí vykreslil Harga v těch nejčernějších barvách, o mně jí však nabalíkovali, že jsem neškodný trouba. Jak jsem si ji prohlížel zblízka, zjistil jsem, že není žádná krasavice, na to měla příliš robustní bradu, avšak vyznačovala se jistou roztomilostí. Možná to způsobovaly její velké brýle s masivními obroučkami. A její husté, kaštanově hnědé vlasy, volně rozpuštěné a přirozeně zakroucené do prstýnků, tak ty byly přímo parádní.

„Jak víte, že jsem Virginie Freylachová?“ zeptala se.

„Četl jsem váš román. Na zadní obálce byla vaše fotografie.“

„Který román jste četl?“

„Jmenoval se Vášnivá partie. Natočili podle něj film *Báječná Vivien*. Ten jsem viděl taky.“

„Jak se vám to líbilo?“

„Podívejte se, slečno, rozbor vašich literárních výbojů odsuneme na jindy. Než se vrátí Hargo, něco vám vysvětlím. Předně si myslím, že nemáte tušení, jak jste se tady ocitla. Tak vám to vysvětlím.“

„Jsem tady, protože jsem slíbila...“ nadhodila, ale já jsem ji mávnutím ruky umlčel. Jak jsem mávl rukou, cítil jsem, že se celé mé tělo pohybuje na opačnou stranu. Naštěstí jsem byl stále připoutaný popruhy.

„To, co jste slíbila, a to, proč jste tady, jsou dvě různé věci,“ pokračoval jsem bez mávání rukama. „Začalo to tím, že jste hrála hru po síti zvanou *Archangelia*. Tehdy jste ještě nevěděla – a možná to nevíte doteď – že to byl Ferdysův soukromý pokus, jak uškodit systému. Víte, o kom mluvím, když říkám Ferdys? Ve hře měl přezdívku Flodur. Ve skutečnosti se jmenuje Ferdinand Bjelke.“

„Ferdinand,“ přikývla. „Tohle vím.“

„Ve hře jste se s Ferdinandem seznámila. Sblížili jste se. Ferdys vám navykládal všechny možné historiky ze starých časů. Vyprávěl vám o Emmě Richter, o povstání proti císaři a tak dál. Vy jste se s tím svěřila císařovně Beatrici. Ona usoudila, že tyhle sedmdesát let staré události jí pomohou provést převrat a uchopit veškerou moc. A to se jí také povedlo. Do jisté míry.“

„Císařovna nechtěla nic jiného než odhalit pravdu a ukončit lži,“ zaprotestovala Virginie s nečekanou vášní.

„Pravda vítězí,“ přikývl jsem. „Tak se to alespoň říká“